

[Arbejdsministeren.]

tid til at behandle dette for hele samfundet så vigtige spørgsmål, vil jeg gerne give udtryk for min fulde forståelse af, at lovforslaget bør være genstand både for en grundig og en saglig behandling. Jeg erkender også blankt, at tiden er knap, men jeg har naturligvis måttet tage hensyn til den tidsfaktor, der indgik i overenskomstloven i overensstemmelse med den tidligere folketingsvedtagelse, som foreligger. Men selv om tiden er knap, håber jeg naturligvis alligevel på, at det skulle være muligt at klare disse problemer, og jeg vil gerne fra min side give tilsagn om, at jeg vil bidrage i den udstrækning, det overhovedet er muligt, til, at vi kan få forslaget sagligt og grundigt behandlet forhåbentlig inden den tidsfrist, som er forudsat.

Hans Rasmussen: Det er jo ikke første gang, folketinget er stillet over for et lovforslag af en omfattende karakter, som folketinget inden for en meget kort tid har skullet gøre færdigt. Vi husker de mange økonomiske love, vi har haft til behandling. Vi husker den støtte, som landbruget har fået: da var der ikke noget i vejen for, at folketinget kunne arbejde hurtigt og også holde de fornødne møder i de udvalg, som var nødvendige for at komme igennem stoffet og kulegrave det. Nu har det også truffet sig så heldigt, at kommissionsbetænkningen har ligget på folketingets bord en god tid før jul, således at de, der er særlig interesseret og nu kommer ind i arbejdet, har haft mulighed for at blive klar over problemernes rækkevidde, hvad da også fremgår af ordførernes taler her i dag. Jeg kan derfor ikke se, at det er noget uoverkommeligt, vi her går i gang med, navnlig da — hvilket jeg også understregede i mit første indlæg — det er en station på vejen til at få en endnu bedre værdisikret samfundspension til alle i det danske samfund.

Jeg synes heller ikke, der er nogen anledning til under behandlingen af dette lovforslag at grave grøfter. Tilsyneladende ser det ud til, at der blæser en mild vind fra de 4 store partier efter deres ordførertaler her ved forslaget første behandling, og det er for mig afgørende. Det er de 4 store partier i denne sal, der har været bærende

i dansk lovgivning i mange år, og efter et valg er der heller ingen tvivl om, selv om konstellationen bliver forrykket til den ene eller den anden side, at de sikkert bliver bærekraften i dansk lovgivning fremefter.

Selv om det måske kunne være rigtigt at gøre nogle antegninger til enkelte betragtninger, vil jeg, når det ligger sådan, blot sige til det ærede medlem hr. Henry Christensens udtalelse om, at dette lovforslag kunne skabe en slags skel mellem befolkningsgrupperne, hvilket også andre har været inde på, at jeg synes, at når man her starter med tillægspension, som alene vedrører arbejdsmarkedets parter, og staten ikke skal bidrage til omkostningerne, er det simpelt hen en produktionsfremmende foranstaltning. Det er måske en foranstaltning, som skal komme til at gå videre, således at vi inden for et åremål er i stand til at give fuld folkepension til alle og dernæst også fuld tillægspension til alle, men det er nu engang produktionen, det vedrører, og det er arbejdet, der skal bestride alle omkostningerne, og derfor synes jeg, det er rimeligt, at man her begynder med lønmodtagerne, med funktionærerne, der direkte er tilknyttet det danske arbejdsmarked, og således bliver i stand til at kunne bygge vor sociale lovgivning ud.

Vi er vel i stand til i udvalget at kunne tale om mange af tingene. Det er vel nok vanskeligt at knytte en pristalsregulering til denne ordning, men det er rigtigt, som den højtærede arbejdsminister har været inde på, at der er ingen, der forbyder, hvis vi får inflatoriske tilstande også fremefter, at man tager hele spørgsmålet op til behandling og eventuelt gennemfører en stigning i tillægspensionen. Vi ved heller ikke helt rigtigt, om de bidrag, der kommer ind, ikke er i stand til at dække, så den side af sagen skal vi i hvert fald også tage med i vore betragtninger.

Jeg vil gerne anholde en bemærkning, som det ærede medlem hr. Asger Jensen fremkom med. Han nævnte, at arbejdsgiverne og LO-forhandlerne var så langt fremme i overenskomstforhandlingerne i 1961, at de faktisk nok kunne have gjort arbejdet færdigt, men regeringen tog stoffet ud af hænderne på dem. Det er ikke rigtigt, for vi havde opgivet, arbejdsgiverne ville ikke være med, og Arbejdsgiverforeningen